

UZASADNIENIE

do projektu uchwały Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie nadania nazwy skwerowi na terenie Wrocławia

Wojciech Korfanty urodził się 20 kwietnia 1873 roku w Siemianowicach Śląskich. Aktywny i jeden z najwybitniejszych działaczy politycznych na Górnym Śląsku, przywódca narodowy i działacz Stronnictwa Chrześcijańskiej Demokracji.

Naukę w szkole ludowej rozpoczął w 1879 roku, a od 1885 kontynuował naukę w katowickim Gimnazjum Królewskim. Z uwagi na negatywne opinie o Bismarcku w sierpniu 1895 roku został relegowany ze szkoły. Ukończył ją eksternistycznie w grudniu 1895. I jeszcze w tym samym roku rozpoczął edukację na politechnice w Charlottenburgu, by jesienią 1896 roku przenieść się do Wrocławia na Wydział Filozoficzny Królewskiego Uniwersytetu. W roku 1896/97 zaliczył dwa semestry na ww. wydziale, a następnie przerwał studiowanie, by podjąć pracę i zarobić na dalszą naukę. Po dwóch latach wrócił na Wydział Filozoficzny, by w maju 1901 roku przeprowadzić się do Berlina, gdzie w sierpniu 1901 roku ukończył studia.

Jeszcze w trakcie nauki w gimnazjum Korfanty brał udział w propolskich zebraniach, założył tajne kółko w trakcie spotkań którego szerzono polską literaturę i kulturę. Nic nie zmieniło się po zakończeniu studiów. Lata 1901- 1908 to członkostwo w Lidze Narodów. Lata 1903-1912 oraz 1918 to dla Korfantego czas, gdy był posłem do Reichstagu oraz Landtagu (1903-1918), gdzie reprezentował Koło Polskie. W 1905 roku Korfanty został redaktorem naczelnym oraz właścicielem pisma „Polak”. 25 października 1918 roku w Reichstagu głośno żądał przyłączenia do Państwa Polskiego ziem polskich z zaboru pruskiego oraz Górnego Śląska. Ponadto był członkiem Polskiego Towarzystwa Demokratycznego, Naczelnej Rady Ludowej (1818-1919), z Polskim Komisarzem Ludowym na Górnym Śląsku w 1920 roku. Stanął również na czele trzeciego powstania śląskiego, jednak nie widząc szans powodzenia wstrzymał walkę. Śląsk opuścił w 1921 roku. Już w odrodzonej Polsce był posłem na Sejm (w latach 1922-1930), a 14 lipca 1922 roku został premierem. Nigdy jednak nie rozpoczął tworzenia rządu, gdyż 29 lipca na protest J. Piłsudskiego Komisja Główna Sejmu RP wycofała się z wyznaczenia Korfantego na premiera. Był natomiast wicepremierem w rządzie Witosy od października do grudnia 1923 roku. Ostatnie lata swego życia Korfanty zasiadał w Sejmie Śląskim i Senacie RP. Wiosną 1935 roku emigrował do Pragi, a stamtąd do Francji. Do Polski wrócił w kwietniu 1939 roku, jednak został aresztowany i osadzony na Pawiaku. Zwolniony 20 lipca 1939, zmarł w szpitalu w Warszawie 17 sierpnia 1939 roku. Pochowany został w rodzinnym grobowcu w Katowicach.

Jego postać jest jak najbardziej godna, aby była upamiętniona w miejscu, gdzie stoi już jego pomnik, zaś bezpośrednie sąsiedztwo z ulicą Powstańców Śląskich wydaje się dodatkowym atutem, który nadaje tej nazwie historyczne uzasadnienie.

Projekt uchwały nie zawiera danych prawnie chronionych.